

Poljanku pomalu, až najednou vedle lesíku Surovice se vyřítíl na něho neznámý muž, udeřil ho kamenem do hlavy za ucho a do tváře a nechal starce ležet na zemi, vytrhnul mu před tím peněženku. Uprchl k Myjavě. Starce se za chvíli probral a u prvního obydlí ho omyli. Na útočníka se nepamatoval a věc oznámil četníkům.

Prvé dny se nemohlo přijít na pachatele, až později si vzpomněli občané z Myjav, že Sládek toho odpoledne přiběhl odněkud celý udýchaný do hospody Vránovy a byl prý také u nějakého advokáta, krátce šlo mu o to, aby mohl dokázat, že toho odpoledne byl v Myjavě, když byla loupež provedena. Bylo také nápadné, že Sládek na kopanici v hospodě při zábavě jen tak rozhazoval peníze, platil kdekomu, ačkoliv bylo známo, že je v nouzi. V úterý nato byl pak zatčen. Četníkům se zprvu zdráhal přiznat, ale později se přiznal, tvrdě, že on i Kňazský byli opilí.

Sládek pro tento svůj čin byl postaven na podzim před bratislavskou porotu a osvobozen. Bylo nařízeno nové projednávání, ježto porotci na skutkovou otázku, zda čin provedl, zodpověděli záporně, ačkoliv se žalovaný sám k činu přiznal.

Nyní zasedl Sládek znovu před porotu a po otázkách předsedy dra Hoffmanna se celkem přiznal. Tvrdí pouze, že Kňazského ne napadl kamenem, nýbrž pěstí.

Když byl vyslýchán poškozený 72letý Kňazský, potvrdil on i lékařské svědectví, že úderý byly způsobeny tupým, tvrdým předmětem.

Svědectvy pak bylo zjištěno, jak „chytře“ snažil se Sládek opatřit si alibi. Když přišel

do Myjav, šel k advokátovi Deutschovi, u něhož byli zaměstnáni jeho švagrové Babíneci. Ti zpozorovali, když Sládek vběhl, jak je zadýchan, červený v obličejí a vložku na krku měl prý také v nepořádku. Když vyšli od advokáta a již zatím zvěst o loupeži se rozšířila, Sládek vyzval Babince, aby se vrátili k Deutschovi, by jim potvrdil, že v době, kdy byla loupež provedena, byli u něho. Pak se rozešli a když Sládek přišel domů, dal si oholit vous a z uloupených peněz 500 Kč utratil do úterý, kdy byl zatčen. Zbytek měl uschován v chlévě a vrátil jej Kňazskému.

Po poradě odpověděli porotci na skutkovou otázku a na další tři kladně a proto byl žalovaný odsouzen do žaláře v trvání jednoho roku a ke ztrátě volebního práva na dobu tří let. Obžalovaný trest přijal.

*

Loupežná vražda pro 38 Kč.

Dne 31. srpna 1925 večer přišel Jan Bartalovič do hostince Pavla Palla v Myjavě, usedl stranou ke stolu, poručil si pivo a za chvíli přišel Pavel Gašpar. Zasedli za jeden stůl a bavili se spolu. Každý vypil ještě jeden čaj a když přišel do hostince cikán Donáth, dali si od něho vyhrávat a k písním si popovídali. Cikánovi zaplatili, ten jim ještě hrál, oba vypili ještě po pitvě a bylo po půlnoci, když z hospody vycházeli. Z hospody je vyprovázal zvuk houslí cikána Donátha, jenž cítil peníze, nechtěl jich tak lehce pustit. Hostinský jen ještě slyšel, jak přestal cikán hrát, zahmán asi oběma.

Druhého dne ráno o půl 6. šla četnická

„Ale vždyť byly ty věci od krve, když jsi je přinesl domů,“ podotkla jeho žena při výslechu.

„To není pravda,“ zapíral on.

A přece uplynulo po této vraždě sotva osm dní, a již novou obět zavedl do téhož lesa.

Téhož dne (25. února), kdy odešla s ním Marie Badayova, byla tímtež způsobem, jako jiná dívka, Marie Kurtova, v Lyonu sloužící, oslovena jakýmsi venkovánem, asi padesátiletým, jenž měl jízvu na borním retu. Nabízel jí službu. Přijala nabídku jeho, ale nemohla odejíti dříve až po osmi dnech, tedy 4. března v neděli.

V určený den přišel venkován; než dívka zzelelo se její přípovědi, dovedla jej ke své známé, Olympii Alubertové. Tato, již vysoká mzda (250 franků ročně) lákala, šla s ním ochotně.

Jeli spolu po železnici ženevské. Když se stmívalo, vystoupili z vlaku poblíže vesnice Tramoyes, kde ji venkován vedl do lesa montaverského, v němž před osmi dny Marie Badayova byla zavražděna; než Olympii provázal strážný duch. Samota lesní, večerní soumrak, jakož i odporný zevnějšek jejího průvodce vzbudily v ní nedůvěru i obavu; shlédnuvši nablízku obydlí, pravila muži ji provázejícímu, že dále nepůjde a v témže okamžiku rozběhla se k domu, který viděla. Tak se zachránila.

Průvodce její byl Dumollard. Obě dívky,

FEUILLETON.

Zmizelé dívky.

(Ze starého soudního procesu.)

(Dokončení.)

Dne 25. února 1855, v neděli, vystoupila služka Badayova, která sloužila u jedné rodiny v Lyonu, pojednou ze služby, udávajíc svému panstvu, že venkován jakýsi nabídnul jí službu u rodiny měšťanské v okolí lyonském, kde obdrží 200 franků ročně. Venkován učinil ale podmínku, aby ihned s ním šla. Dne 28. února našli myslivci v lese montaverském mrtvolu mladé ženy, zkrvácenou a zohavenou, na hlavě šest hlubokých ran, které učiněny byly ostrým nástrojem. Mrtvola byla celá obnažená — nablízku ležel kapesník, čepeček z černého tylu, límeček na krk, kousek modré stužky a střevíce — všecky věci byly krví potřísněny. Podle nich shledáno, že mrtvola nalezená je totožná se služkou Badayovou. Dumollard byv vyslýchán, opět se vytasil s povídkou o neznámých vousáčích.

„Ano, je to Badayova,“ přiznal se. „Voušatí cizinci dali mi rozkaz, abych jim nějaké děvče přivedl. Vylákal jsem tedy Marii Badayovou do lesa montaverského a odevzdal ji neznámým; jak s ní pak naložili, nevím — není mně nic do toho.“

Že u něho ještě po sedmi letech některé věci zavražděné dívky byly nalezeny, omluvil hostejně: „Ty věci darovali mi oni neznámí.“

pochůzka a na cestě z Myjavy na kopanici Smetanův mlýn, mezi kolejemi hlinité polní cesty ležela nahá mrtvola neznámého muže s rozdrčenou hlavou. Četníci ihned počali pátrat a zlé tušení manželky Bartalovičovy se splnilo, když v zabitém poznala svého muže. Zvěst o vraždě se rychle rozšířila, záhy přišel na četnickou stanici hostinský Palla, obšírně vypověděl o podivném chování obou svých hostů, potvrdil, že od něho vycházeli strážliví, ježto vypil každý jen dvě sklenice piva a jeden čaj. Četníci se ihned odebrali k hospodáři, u něhož byl Gašpar jako čeledín zaměstnán a hospodář nevěděl o svém sluhovi nic. Dali se do hledání a když v seníku rozhrnuli vrstvu sena, našli tam schovaného Gašpara, zahrabaného v seně obličejem dolů. Když byl otázan, vyjeveně vyskočil a tu se objevilo, že i Gašpar je úplně nahý. Ruce měl ještě zakrvácené a vedle něho ležely jeho vlastní šaty a šaty mrtvého Bartaloviče a v nich uloupených 37.90 Kč.

Byv zatčen, vypověděl Gašpar četníkům, že když vyšli z hostince, s počátku prý šli pokojně, pak se začali hádat a nakonec to došlo tak daleko, že Bartalovič vytáhl na něho nůž a chtěl ho probodnout. Na toto jeho tvrzení se ho četníci tázali, proč mu tedy sebral šaty a peníze. I hostinský tvrdil, že Bartalovič Gašparovi platil. Nepodobá se tedy pravdě, že by ho chtěl probodnout. Žalovaný udával, že by na životě ohrožen. Bránil se tím, že chytil šámen a počal jím tlouci druha a tvrdil, že byli oba opilí a dobře si nepamatuje vlastně, proč a jak k tomu přišlo.

Na počátku porotního líčení podal však obhájce žalovaného dr. Bařinka návrh, aby

Alubertová i Kurtová poznaly jej ihned a řekly mu to směle do očí.

„Nikdy jsem vás neviděl,“ pravil. „Obě lžete!“

Podobně v září téhož roku (1855) přemluvil mladou služku Josefínu Charlettovou, skoro za stejných poměrů, aby s ním šla do služby, že dostane lepší mzdu. Dívka šla. Dlouho bloudili nocí a rolemi, až konečně zachvácená strachem, dívka se vyjádřila, že dále nepůjde, načež dostalo se jí přístřeší v blízkém dvoře. Dumollard i to vše zapřel.

„Ty holky se proti mne spikly!“ pravil nevrle.

Zapíral dále, i když dostavily se k soudu ještě čtyři jiné dívky, které podobným způsobem vylákal a jež uprchly jeho spárům, než mohl provést svůj záměr. Všechny mu to řekly do očí; on však zcela klidně, obrátiv se k předsedovi soudu, podotkl: „Hledte, pane presidente, že je to spiknutí!“

Toto vše událo se v letech 1855, 1858 a 1859.

Pátá dívka, Aloisie Michelova, přivedla jej poněkud v rozpaky svou neohrožeností. Lidé ji viděli (30. dubna 1860), kterak s jakýmsi venkovánem opouští město. Šla s ním dlouho, přivedl ji na osamělé stezky. Když řekla, že je unavena, usedl její průvodce na pařez a pobízel dívku, aby přisedla k němu.

„Tázal se mne pak,“ pravila při výslechu, mám-li peníze. Ale při tom se na mne díval

byl žalovaný duševně prozkoumán a odevzdán klinice prof. Myslivečka v Bratislavě. Obhájce ve své řeči vyslovil podivení, že může být vůbec žalován člověk, jenž počal mluvit teprve, když mu bylo devět let a mimo to utrpěl za války strašný mozkový obřes; Gašpar patří prý mezi lidi duševně choré. Žalovaný byl prý ve válce jako námořník a když byl před Bělehradem na lodi, lodní vlečka naběhla na minu a loď byla vyhozena do vzduchu. Žalovaný při té nehodě sám vyvázl živý a vyhozen byv do povětří, spadl zpět do trosk.

Soud po poradě návrhu obhájce vyhověl a líčení bylo proto odročeno.

★

Otcovrah.

Due 6. srpna 1925 pozdě večer byla v Bratislavě objevena vražda, kterou spáchal s neobyčejnou bezcitností 18letý Eugen Kadlečík s dvěma najatými společníky, 24letým Michalem Tománovičem a 23letým Karlem Daljakem. Příšerný zločin, jeho provedení, příčiny a důvody jsou typické pro dnešní poměry u mládeže vůbec. Rodiče vrahovi mu odepřeli dáti peněz na hýření a on neváhal při nahodilém setkání zjednat si pomocníky na odstranění svých dobrodinců, nevlastního otce a vlastní matky, kteří se o něj pečlivě starali. Nevlastní otec František Hartman byl prokuristou Slovenské pojišťovny a oženil se r. 1920 s Hartmanovou, která byla rozvedená a měla syna Eugena Kadlečíka. Syn působil svým pěstounům nemálo starostí. Od mládí byl nezbeda, do první třídy gymnasia chodil dva roky a když se nechtěl učit, byl dán na

svým pronikavě odporným zrakem, že jsem na krok ucouvla. Chopil mne. Já však se mu vymkla a utíkajíc, volala jsem o pomoc. Jakýsi muž přicházel mi vstříc — k tomu jsem pospíšila a tak ušla lupičovi.“

Dumollard vyslechnuv ji chladně, pravil po chvíli: „Ano, tuto dívku jsem vzal s sebou. Tenkrát neznámí dali mně rozkaz, abych ji k nim přivedl.“

Michelova to slyšíc, zděšeně vykřikla.

„Ale, co pak chcete,“ pravil on na to lichotně. „Nezachránil jsem vás před těmi vousáči? Když jsem si usedl na pařez, neřekl jsem vám, abyste se s místa nehýbala? Chtěl jsem vás jen varovati.“

„Chtěl jste mne oloupiti o peníze!“ odvětila dívka. „Pohlížel jste na mne zrakem dábelským!“

Když bylo již tolik zločinů dokázáno a Dumollard nahlížel, že trestu neujde, hleděl aspoň výmluvou na ony neznámé vousáče docílit trestu mírnějšího. Přiznal se tedy dobrovolně, že již roku 1852 a 1853 zavedl k nim ještě jiné tři dívky z Lyonu, které oni mužové nejprv zohavivše, vrhli do řeky Rhodanu. Jména těch dívek nemohl udati, aniž mohlo být něco vyšetřeno. Mělo se za to, že si opět vymyslel pouze novou povídačku, aby zjednal více víry své výpovědi o neznámých vousáčích, ale byly u něho nalezeny věci, které nenáležely dívkám, o kterých bylo zjištěno, že staly se obětí jeho zhovadilosti.